

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 10.

V Kranju, dne 20. avgusta 1927.

Leto I.

Pisatelj: „Dovolite gospod režiser, da vam pokažem mojo novo dramo. Izvolite si jo prečitati.“

Režiser: „Ali, oprostite gospod Pisanski, kako pa jaz k temu pridem?“

Da ne bo nepotrebne sumničenja in še kaj drugega, pribijem na tem mestu, da sem pesem „Izkosmate pokrajine“, priobčene v zadnji številki tega lista, zapisal in objavil pod imenom „Krucipultus“ jaz.

—fi—

—fi—

Tingl tangl.

Konec.

Vnel se je krvavi boj. Izšel je iz njega Polde kot zmagovalec. Pa se je vnel še večkrat tisti večer enako hud, če še ne srditejši. V enem izmed teh je Polde podlegel in je dejal Pavle, da samo zato ker je prišel ven s srcem mesto s križem, ki mu bolj pristaja. Tedaj se je Polde ujezil in mu dejal: „Hodi v tir!“ Ampak Pavle ni šel v tir, kajti je čudno hoditi v tir, pa naj se vzame beseda tako ali drugače.

Pri sosednji mizi pa je Mirko snoval med tarokom zaroto, zaroto zoper Poldeta in njegove oči. Dogovoril se je s tovariši glede hipnotizma in njega moči. In ko je vzel tarok svoj žalostni konec, tedaj

kor je šlo z uspavanjem enostavno, tako je bilo z zbujeanjem križ. Po dogovoru se namreč nikakor ni mogel zbuditi temveč je skočil Mirku za vrat in ga pričel daviti. Mirko pa je klical Poldeta na pomoč, češ naj ga on zbudi. Polde je gledal in gledal, ko pa je videl, da postaja stvar resna in zavozlana, je skočil pokonci, strahovito pogledal uspavanca in gromko

dejal: „Zbudi se!“ No, pa se je res zbudil. A ne zato, ker je Polde dejal, tudi ne zato, ker je tako strahovito pogledal ampak — vsled dogovora. In hvalili so potem še dolgo moč njegovih oči. Tako sta hipnotizirala Polde in Mirko. Nazadnje — in koncem vseh koncev — pa sta bila sama hipnotizirana — a ne od oči . . .

Prijetno je bilo, še dolgo po taroku in hipnotizmu. In k temu prijetnemu se je pridružilo še petje, petje milejše od slavčevega. Kako tudi ne. So nam-

je že sedel pred Mirkom na stolu možak, ki je po kratkih gestah prešel v „zavedno“ spanje. Gledal je Polde, kajti se mu je zdelo čudno, da more imeti človek tako oblast in moč nad svojim bližnjim. A ka-

reč pevci od prvega do zadnjega in poje Polde tenor Mirko bas itd. Tresla se je soba, tresla od poskočnih in žalostnih. In, da je bila harmonija popolnejša ter ubranost glasov bolj kompaktna, je drugi tenorist, ki je „švoh“ v prsih, stopil k suknji in trobil v rokav. Trobil je tako milo in ganljivo, da milejše ne bodo mogli angeljčki na sodnji dan . . . Peli in trobili so različne, na koncu pa ono priljubljeno:

Mam konča na cuglih,
mam pramča na cam,
boš vidla ti dekle,
kak furati znam.
Štingelčki, cajzelčki milo pojo,
saj Bog je ustvaril tako.

Ja — prijatelj in cenjena bralka! Še nista sita? Ne? Jaz že davnaj in ne samo te godlje ampak še vsega, kar je z njo bilo in bo v zvezi . . . Zijata? Le, saj to je bil namen moje godlje.

Veliki abecednik za splošno deco.

Najnovejša izdaja.

a A

A-u-to-mo-bil.

Pri nas i-ma-mo že mno-go a-u-to-mo-bi-lov. Z a-u-to-mo-bi-li se vo-zi gos-po-da. A-u-to-mo-bi-li so raz-li-čni, to-vor-ni in o-seb-ni. A-me-ri-ka i-ma naj-več a-u-to-mo-bi-lov. A-u-to-mo-bil vo-zi hi-tro. Vsak člo-vek ni-ma a-u-to-mo-bi-la. Za a-u-to-mo-bi-lom se pra-ši. Voz-ni-ki in kme-tje sov-ra-ži-jo a-u-to-mo-bi-le. A-u-to-mo-bil že-ne ben-cin. Ben-cin že-ne gos-po-do. Gos-po-da se vo-zi.

b B

Be-rač.

Be-rač je re-ven člo-vek. Be-rač ho-di od hi-še do hi-še. Pri-den be-rač mno-go za-slu-ži. Be-rač ni-ma so-rod-ni-kov. Be-rač lju-bi sa-mo be-ra-ča. Bo-ga-taš lju-bi se-be. Več be-ra-čev tvo-ri be-ra-či-jo. Be-ra-ča vo-di be-rič. Bo-ga-taš ne lju-bi be-ra-ča. Mno-go bo-ga-ta-šev je po-sta-lo be-ra-čev. Z ma-lim da-rom vsak be-rač ni za-do-vo-ljen. Ta-ri-fa je di-nar.

c C

Ce-sta.

Ce-sta je za-to, da po njej vo-zi-mo. Po ce-sti se vo-zi z vo-zo-vi, a-u-to-mo-bi-li, z „bar-ko“ (posebno v Kranju) itd. Ce-sta ne mo-re vo-zi-ti po njih. Ce-sta i-ma-mo mno-go.

d D

Da-vek.

Da-vek mo-ra pla-če-va-ti vsak člo-vek. Da-vek i-ma svoj se-dež v Slo-veni-ji, Slo-ve-ni-ja pla-ču-je

mno-go dav-ka. Da-vek se po-ši-lja v Be-o-grad. Vsi smo bra-tje in pri-ja-te-lji, ka-dar pla-ča-mo skup-no da-vek. De-nar so ko-le-ko-va-li, od-teg-ni-li 20 pro-cen-tov. De-nar so ži-go-sa-li. Le-hre Ki-sten zurück. De-nar z po-na-re-je-ni-mi ži-gi so pre-luk-nja-li.

e E

E-va.

E-va je bi-la pr-va že-na. Bog je u-stva-ril E-vo. E-va je i-me-la mo-ža A-da-ma. Ži-ve-la sta v ra-ju. O-ble-ke ni-sta i-me-la. Se-de-la sta pod fi-go-vim dre-ve-som. A-dam gle-da E-vo. E-va se sme-ji. A-dam in E-va sta gre-ši-la v ra-ju. An-gel iz-že-ne A-da-ma in E-vo iz ra-ja.

f F

Fri-zu-ra.

Fri-zu-ra je tu-ja be-se-da. Ljud-je i-ma-jo raz-lič-ne fri-zu-re. Za fri-zu-ro se po-tro-ši mno-go de-nar-ja. Žen-ske no-si-jo bi-bi fri-zu-re in ši-mi čev-lje. Žen-ske ra-bi-jo za fri-zu-re mno-go ča-sa. Tu-di sta-re žen-ske i-ma-jo že bi-bi fri-zu-re. Vse za fri-zu-re.

g G

Grab-lje.

Grab-lje so kmeč-ko o-ro-dje. Tu-di gos-po-da zna ra-bi-ti grab-lje. Z grab-lja-mi gra-bi-mo ved-no sa-mo k se-bi. Od se-be gra-bi-ti je tež-ja stvar. Grab-lje so le-se-ne in že-lez-ne. Člo-vek in grab-lje i-ma-ta ve-li-ko zob.

h H

Haj-duk.

Haj-duk je ne-va-ren člo-vek. Haj-du-ki so ro-par-ji in ži-vi-jo v goz-do-vih. Haj-du-ki ro-pajo, u-bi-ja-jo in po-ži-ga-jo. V juž-ni Sr-bi-ji ži-vi mno-go haj-du-kov. Haj-du-ke kaz-nu-je-jo, a-ko jih sploh vja-me-jo. Haj-du-ke o-be-ša-jo. Za-kaj haj-du-ke o-be-ša-jo? Za vrat.

i I

I-me-ti.

Hi-šo i-me-ti je dob-ro. Pa-la-čo i-me-ti a-li vi-lo tu-di ni sla-bo, kdor jo i-ma. Ban-ko i-me-ti je tu-di ja-ko do-bro. De-nar i-me-ti je naj-bo-lje. Za de-nar se na sve-tu lah-ko vse ku-pi. I-me-ti.

j J

Ja-nez.

Ja-nez je slo-ven-sko kr-stno i-me. Na Kranj-skem je mno-go Ja-ne-zov. Ja-ne-za de-la-ta v to-var-ni. Ja-nez gre z Ja-ne-zom na de-lo. Ja-nez dr-ži Ja-ne-za. Ja-nez de-la z Ja-ne-zom. Ja-nez gre spa-ti z Ja-ne-zom. Mic-ka ku-ha Ja-ne-zu. Ja-nez de-la za Ja-ne-za. Vse za Ja-ne-ze.

Dalje.

Nekaj iz n. mesta ob Krki.

Rjoveči lev puščave „Gobi“.

Ta, ta, ta, ta frajlice
imajo kratke kikelce
ozirajo se nazaj,
hudič ga ved' zakaj.

J. K.

V gimnazijo hodi zajka,
ki vjela je jetičnega pajka.

T. M.

Z njo hodi tudi golobica,
ki golobčka rada bi vjela,
toda on jo ne mara, zato se pa dela,
kot da bi bila živa svetnica.

T. F.

Pred kratkem se je postrigla na bubi-frizuro
in se s tem začela uvajat v moderno kulturo,
sicer ji pa paše,
kot sedlo lisici,
čeprav dame naše
ne bodo verjele tej govorici.
Drugače pa ljubljanski gobček ima,
čeprav je iz Grma doma.
Pri tabli se zvija kot belouška,
v klopi pa dela se, kot razredna „matjuška“.

D. C.

Kadar človek z njo govori, ji zalije lica
prašičja rdečica.

S. H.

O, vila naša bujnolasa!
pravijo, da si precej petična,
zato se klanjam gospodična.
Ljubezen ti daješ v majhne merice,
pač sestra si „Sekerice“.
Kamela naša mala, okrog se tebe suče
in kot krava včasih muče . . .
Občuduje tvojega milobo glasa,
čeprav si strašna masa,
Muza naša bujnolasa.

H. M.

Rdeč nos — postava bujna,
tega pudranje posledica je nujna.

Abbe d' O.

To bitje gleda v svet,
kot tele v nova vrata
obraz pa ji je nedolžen in svet,
kot da imela bi pet let.
In modri Bog se je kesal,
da „škisu“ je življenje dal.

S. Z.

Predpust je bil,
ko se naš „Kurent“ je rodil,
ali pa ima preveč soli,
da včasih tako nori.

S. M.

Spredaj dila,
zadaj „Brett“,
obraz ji iz mlečnega je soka,
da če Bog pogleda jo, še on se joka.

E. L.

Nekoč sem videl jih,
ko pri oknu sta sedela,
močno sta poljubila se
in strastno objela.

V. K.

A literarka naša ve,
več nego vsi ljudje,
ker ima „krevljaste“ noge
in pridne tudi roke.

—p—

Poštenost.

Storžev Pepe gre vsak teden enkrat v mesto na sejem kjer proda, kar čez teden pridela. V košarici nese naš Pepe jajca, maslo in druge stvari. Ni košarica težka — a solnce pripeka tako neusmiljeno, da mu curkoma lije pot po obrazu in da zija tako na visoko in široko, da bi lahko vrabec gnezdil v njegovih ustih.

Ker je še zgodaj, se vleže Pepe v senco drevesa, ki stoji ob poti, da se malo odpočije. Ko tako leži in gleda predse, zagleda poleg sebe v travi pisan papir, tako pisan, kot je pisan bankovec, ki mu pravijo metulj. Pobere in glej, res je. V roki drži popolnoma nov bankovec za 100 Din.

„No, srečen dan,“ reče Pepe in hoče spraviti metulja. Tu se naenkrat spomni besed umrle matere: „Ne vzemi, kar ni tvojega! Karkoli si po krivem pridrižiš, te bo težilo ob tvoji smrtni uri!“

„Bankovec,“ si misli, „sem našel. Če bi ga obdržal, bi ne bilo pošteno, saj ni moj. Ne, pošten sem bil in ostanem. Toliko že imam, da mi ni treba postati na starost lump za borih 100 Din.“

Nekaj časa še ogleduje bankovec, nato pa ga položi nazaj v travo. A ločiti se ne more od njega. Misli in misli, kaj in kako bi ukrenil. To vendar ne gre, da bi pustil 100 Din kar tako ležati v travi. Spomni se tudi, da bi najden denar moral pravzaprav oddati na policiji. S tem pa se ne more sprijazniti. Kako tudi? Prvič nima časa, da bi na dolgo in široko razlagal kje in kako je našel bankovec in drugič te vprašujejo in zaslišujejo na mile in nemile načine da zgleda, kot bi denar ukradel, ne pa našel. In potem, če razglasijo, da se je našlo 100 Din, se javi lahko kdorkoli in reče, da jih je on zgubil. Do-

kazati ne morejo nikomur, da jih ni — saj ni na bankovcu zapisano, čigav je. Nazadnje: tudi če se pravi zgleda, da bi se za 10 Din toliko mučil, vendar ne gre.

„Aha,“ sklene Pepe svoje modrovanje, „jo že imam. 100 Din sem našel in zaslužil s tem po postavah 10 Din najdenine. Teh mi ne more nihče odrekati. Ostalih 90 Din si pride pa lahko dotični, ki je bankovec izgubil, sam iskat, če hoče!“

Rečeno — storjeno! Metulja spravi v listnico, 9 kovačev pa položi lepo nazaj v travo in jo zadovoljen mahne v mesto.

Zgodaj popoldne se vrača Pepe, z iskupičkom za prodano blago, zadovoljen domov. Drugače je ob takih dneh navadno malo posedel v gostilni in se vračal šele na večer. Danes pa mu radovednost ne da miru, radovednost, če je denar še v travi pod drevesom ali če ga je dotični, ki ga je izgubil, že prišel iskat. Na svoje veliko veselje opazi, da je denar še vedno na svojem mestu.

„Pravzaprav,“ pomodruje sam pri sebi, „sem denar zopet našel. To pot 9 kovačev in mi pristoja po po vsej pravici 9 Din. Vzame kovača in hoče položiti en dinar nazaj k ostalemu denarju. Išče in išče a — dinarja ni imel. Da bi pa vzel celega kovača se mu zdi v nasprotju s poštenostjo. A tudi iz te zagate najde kmalu rešitev. Začne namreč premišljevali kaj bi bilo, če bi imel dinar in bi ga zamenjal za kovača. V travi bi ostalo 81 Din. No, če bi drugi dan zopet prišel in bi bil denar še tu, bi pristojalo 8 dinarjev, 10 par. Računa naprej in pride do zaključka, da bi bila stvar zelo zamotana, tako glede menjavanja kakor tudi glede hoje. Pa jo pogrunta brihtna glava! Pobere vseh devet kovačev, bankovec za 100 dinarjev pa, ki ga je spravil ko je šel v mesto, položi lepo pod drevo, ga dobro zadela z mahom, da ni viden in da se v slučaju dežja ne pokvari, ter reče: „Dvakrat sem ga že našel in pristoja 20 din.“

Drugo jutro je zopet pri drevesu. V tretjič najde metulja in je uverjen, da mu gre zato 30 Din. Vsakokrat mi pristoja najdenine 10 Din, skupaj toraj 100 dinarjev.“ In spravi metulja lepo v žep trdno uverjen, da ga je zaslužil poštenim putem.

Nesporazum.

Dama: „Ali je tu v tem oddelku dovoljeno kaditi?“

Sprevodnik (namesto da bi gospode opozoril, da se ne sme kaditi): „Seveda je dovoljeno, ako gospodje nimajo nič proti temu, si smete pogumno cigaro zažgati.“

Uljuden vodnik.

— Tukaj, gospoda moja, je kamen, kjer je svetovnoznani turist Plezalčič padel v prepad in se ubil.

— Ali lansko leto, ko smo bili tukaj, nam je vodnik pokazal drug kamen in sicer kaki dve uri še dalje od tukaj.

— Vse mogoče! Ali do onega bi bilo za gospodično vsekakor predaletč.

Hudomušnost.

— Korl, kadar pogledam naš novi vodomet na vrtu, moram misliti na vas turiste.

— Kako to?

— No, ker gre ravnotako najprej gor, potem pa pade dol . . .

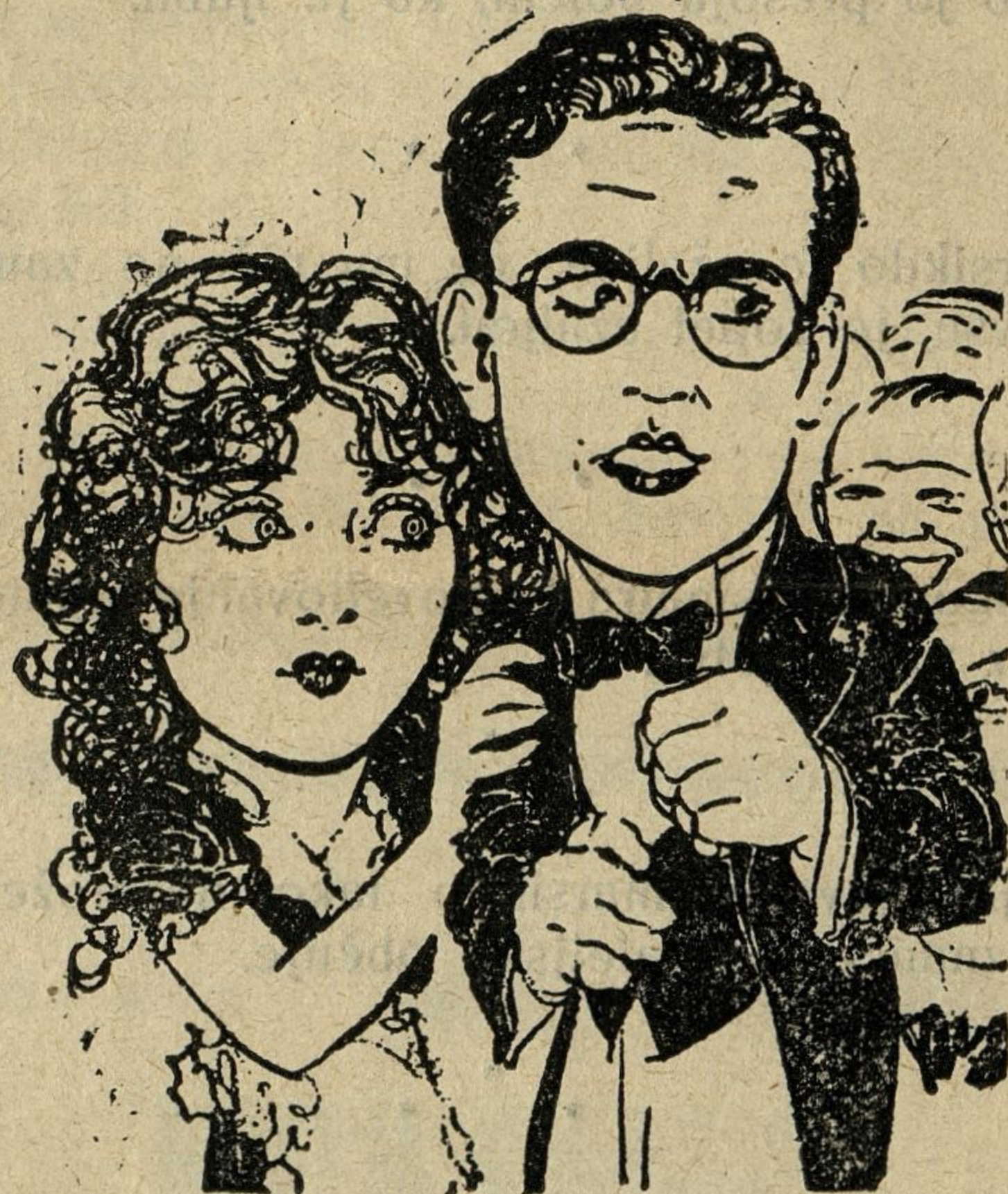
Nezanesljivo.

Tujec: „Kako visoka je ta gora?“

Vodnik: „Moj oče je vedno dejal: 8500 čevljev. Pa še danes ne morem reči, ali otročjih, damskih ali moških čevljev . . .“

Po ovinkih.

„Mucika, če bi bili vi mož, jaz pa dekle, ali bi se me upali poljubiti!“

„Ne vem, toda vi najbrže ne bi temu nasprotovali!“

Tiskarski škrat.

V nekem časopisu se je vrnila sledeča tiskovna pomota: Idite po vsem svetu in učite vse narobe.

Zopet v drugem: Zahvaljujem se vsem, ki ste spremili na zadnji poti mojo neporabljeno ženo.

In zopet v enem: Nastopila je gosta megla in plodil je z aeroplanom po zraku.

Razlika.

Miha: Ti Jaka, kakšna pa je razlika med oslom in kolesom?

Jaka: I, kaj, saj to ni nič težko! Osla je treba krmit, kolo pa pumpat.

Miha: O, ne. Kadar osla jahaš je osel spodaj, kadar pa kolo, je osel zgoraj!

Par zlatih resnic.

„Kdor molči, desetim odgovori!“ Ta pregovor gotovo ne izhaja iz ženskih ust.

Predno človek ljubi, smatra ljubezen za oslarijo. Baš tako jo presoja potem, ko je ljubil.

Marsikdo je užaljen, če mu nič ne zaupaš. Če mu pa vse, je zopet užaljen.

Veliko ljudi smatra pripovedovanje intimnih stvari za dokaz prijateljstva.

Prijateljstva je marsikdo tako nezmožen, da z vsakim znancem prijateljsko občuje.

Sovražnikov se otreseš, ne pa ran, ki so ti jih povzročili.

Pojasnilo.

Tujec: Pri vas mora biti mleko res redka prikažen, ker je tako drago.

Gostilničarka: Mleko ne, pač pa tujci so redki.

Na visokih planinah.

Turist: Je-li mogoče tu pri vas v koči prenočiti?

Pastarica: O ja, je mogoče, ampak samo čez dan, ker ponoči spimo sami v nji.

Dober vodnik.

Kmetski fant, kateri bi moral tujcem pokazati ledeno gorsko steno, vodi družbo turistov nekaj ur sem in tja. Sredi gozda pa se nenadoma ustavi in popolnoma mirno reče že čez mejo nestrpnim tujcem:

„Te te plentaj, zdaj pa res več ne vem, kje se nahaja ta peklenska gora.“

Tolažba.

Bratranec in sestrična se vozita s čolnom po jezeru. Bila sta daleč od brega, ko nastane strašna nevihta. Valovi mečejo čoln kot orehovo lupino in se je bilo bati, da se prevrne. Prestrašena sestrična vzklikne proti bratrancu:

„Ljubi Mihec, kaj bo, če se čoln prevrne in jaz plavati ne znam?“

„Le potolaži se Manica,“ odvrne Mihec, „tudi jaz ne znam plavati.“

Slabo naleteta.

Dama prepotuje prvič Italijo. Prišedša domov jo vpraša prijateljica, kako se ji dopadejo Benetke.

„O ja,“ odgovori dama, „lepe so, toda slabo sem naletela, ker je bila tolika povodenj, da so bile vse ulice tako poplavljene, da smo se morali s čolnom voziti . . .“

Nujno.

Zdravnik (z obitelji na počitnicah na deželi): „Ljuba žena, tri tedne smo že od doma — to se pravi, da moramo odpotovati domov, sicer bodo vsi moji pacienti ozdraveli . . .“

Vedno v praksi.

Mlad zdravnik (na ženitovanjskem potovanju): Poglej, draga ženičica, to posebno barvo nebesnega oboka — in tam oblaček na vrhu gore — ravno tako kakor pokvarjena ženska — jetra . . .

Poezija in proza.

Lavra: „Ah, Oskar, ko sem te gledala po tako nevarni strmi steni plezati, mi je trgalo srce —“

„— in meni hlače,“ odgovori Oskar.

V vlaku.

Ona: „Ali Albert! Kaj pa vendar misliš? Zakaj pa režeš z nožem v okvir okna?“

On: Zaznamoval si bom samo kraj, od kjer sva imela najlepši razgled . . .“

Pravi užitek.

— Ste li že bili na Bledu? Kako krasno je tam! Lep razgled, jezero, planine, godba, kavarna, bar in oh!

— Ja, lansko leto sem bil, z ženo.

— Kako? Z ženo? Ali to ni nič: Predstavlajte si pravi užitek brez žene . . .

Oh, te muhe.

Dama: „Tu pogledjte! V mleku je muha.“

Natakarica: „Saj je res še ena — pa jo res nisem videla — saj sem jih že dvanajst ven pobrala.“

Dobro povedal.

Tujec: „Res srečni ste tu na planini. Vedno lepe naravne prizore, posebno kadar solnce vzhaja in ko zahaja.“

Planinec: „Ja, oprostite, gospod! Ali pri vas v mestu nimate takih prizorov?“

Tujec (presliši vprašanje in vpraša): „Kdaj pa vzhaja solnce tu pri vas?“

Kmet: „Ja, takole največkrat zjutraj . . .“

Poravnajte naročnino!

V poštnem vozu.

Dama: „Dragi Alfred poglej kako lepa okolica—romantična . . .!“

Postiljon: „No, no gospa to ni romantično, to je vse kraljevo.“

Pomagalo je.

Prvo pismo.

Žena iz kopališča možu v velemesto: „Kako si želim nekoliko vrstic od tebe.“ — Ni odgovora.

Drugo pismo.

„Sem v skrbeh za tebe, piši vendar!“ — Ni odgovora.

Tretje pismo.

„Strah in skrb za tebe me bosta umorila.“ — Ni odgovora.

Četrto pismo.

„Ako ne dobim do jutri odgovora, odpotujem takoj domov.“

Telegram.

„Ostani mirno, sem popolnoma zdrav.“
Tvoj mož.

Haut - goût.

„Povejte mi, zakaj natakarji v tej restavraciji tako nosove vihajo?“

„Malo potrpite, bode te takoj doznali ko Vam pri- nese jed . . .“

Otroški jezik.

Mala Elza z materjo v kravjem hlevu. „Kaj neda mama, da bela krava daje mleko — no potemtakem daje črna kavo in tista rujava čokolado.“

Čitajte naš list!

Draginja.

Natakar prodaja ob vlaku čokolado. „Koliko stane komad?“ vpraša neki potnik. „10 Din.“ „To je pa mnogo.“ „10 Din — kaj to ni nič.“ „Hudiča 10×nič je pa 100 Din.“

Refrêne.

Trn in osat ti bo zemlja rodila,
v potu obraza boš jedel svoj kruh,
dokler te črna zemlja ne bode pokrila,
dokler spal ne boš tam, kjer ni muh.

Rjoveči lev puščave „Gobi“

Neustrašen služabnik.

Neki raziskovalec, ki je bil namenjen v daljnje dežele, je iskal za svoje potovanje neustrašenega služabnika. Oglasil se je mlad, močan fant.

— Ali se ničesar ne bojite?

— Ničesar!“

— Ali ste vedno prisotnega duha?

— Zmirom!

— Poslavite se za poskušnjo strumno k steni!

Fant se postavi in stoji kot kip.

Pok! Raziskovalec mu je s kroglo iz revolverja prestrelil klobuk in lase tik nad glavo. Toda fant je stal kot pribit.

— Vzdignite desno roko!

Pok! Ravno pod pazduho mu je krogla švignila skozi jopič v steno. Mladi mož se ni ganil.

— Dobro — pravi raziskovalec — vidim, da vas bom lahko porabil. Tu imate 300 Din za pokvarjen klobuk in jopič.

— Pa za hlače? — vpraša fant.

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

Strojno mizarstvo
Karol Ažman
Kranj štev. 37
Savsko predmestje

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Oglašajte v našem listu!

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno